

TILTŠ MOCT

Informatīvi izglītojošs
starpaskolu periodisks izdevums

#6

Riska cena - dzīvība.

8.-9.lpp

Narkotikas iesien tevi
pavadiņā kā takšeli.

Peļķē spoguļojās netīrs cilvēks koši
zaļās zeķēs. 13.lpp

Ansis Bogustovs pošas uz Briseli. 3.lpp

Lauris Reiniks par žurnālistiku 5.lpp

Вся моя компания одновременно на
дискотеке подседа на амфитамин.
стр. 8-9

Tas ir SUPER -
būt citādam! 12.lpp

20. gadsimta sejas un notikumi

Viktoria Slavinska, Pļavnieku ģimnāzijas 11. klases skolniece un Tija Ezeriņa, Rīgas 64. vidusskolas 10. klases skolniece

Katrs gadu simtenis aiziet, atstājot pēdas. Cilvēki, notikumi... "Tilts" šoreiz mēģinās noskaidrot, kāds īsti izskatās 20. gadsimts jauniešu vērtējumā. Ar anketu palīdzību tika aptaujāti 233 jaunieši vecumā no 15 līdz 19 gadiem 10 Rīgas skolās. Lūk, rezultāti.

20. gadsimta populārākie cilvēki pēc aptaujas dalībnieku domām ir:

- Princese Diāna — Lielbritānijas troņmantniece sieva.
- Bils Klintonas — bijušais ASV prezidents.

- Alberts Einšteins — vācu fiziķis.
- Māte Terēze — albāņu izcelsmes misionāre Indijā.
- Juris Gagarins — pirmais kosmonauts.
- Adolfs Hitleris — austriešu izcelsmes vācu politiķis un nacistiskās Vācijas diktators.
- Bils Geits — viens no ietekmīgākajiem cilvēkiem datoru industrijā un Kārlis Ulmanis — pirmais Latvijas ministru prezidents (vienāds punktu skaits aptaujā).

- Volts Disnejs — amerikāņu režisors un multiplikācijas filmu autors.
- Eltons Džons — dziedātājs.
- Alfrēds Nobels — zviedru inženieris un Nobela prēmijas dibinātājs.

Tāds ir aptaujas "Top — 10". Nedaudz punktu pietrūka Zigmundam Freidam, Alfrēdam Hičkokam, Mārtinam Luteram Kingam, Pelē un Margaritai Tečerei.

20. gadsimta populārākie notikumi:

- HIV vīrusa atklāšana.
- Datoru un Pasaules Globālā Tīkla (www) izgudrošana un izveide.
- Pirmais Pasaules karš.
- Otrais Pasaules karš.
- Mobilie telefoni.
- Krāsu kino rašanās.
- Černobiļas atomkatastrofa.
- Pirmais cilvēka lidojums kosmosā.
- Pirmā veiksmīgi veikta sirds pārstādīšana.
- NATO izveidošana.

Aiz notikumu "Top — 10" līnijas palika tādi notikumi kā princeses Diānas bojāeja, pirmais cilvēks uz Mēness, ANO dibināšana, elektriskās ģitāras izgudrošana, rokmūzikas rašanās un citi.

Paldies par palīdzību aptaujā Dacei Pēkšēnai no Rīgas 90. vidusskolas, Alisei Medīnai no J. Rozentāla mākslas kolekcijas, Kaspāram no Kristīgās ģimnāzijas, Uldim Bieziņam no Rīgas 49. vidusskolas, Raimondam Kažem no Āgenskalna ģimnāzijas, Renātei Plešānei no Rīgas tirdzniecības tehnikuma, Evijai Timmermanei no Purvciema amatniecības vidusskolas, Zanei Lapsai no Imantas Latviešu ģimnāzijas. ☑

"XX век в лицах"

Игорь Лайзан

Анкету с такой темой предложила редакция газеты "Наше поколение" учащимся 9–12 классов из двух средних школ Латвии — Яундубултской и рижской 13-й. Всего в опросе приняло участие более 150 школьников.

Итак, мы составили список из 60 людей, чьи имена вошли в историю минувшего столетия. Надо было ответить, "кто есть кто". Кроме того, участники анкетирования должны были составить "золотую десятку" — 10 самых крупных событий и личностей XX века. Вот что в результате получилось...

К сожалению, ни один не дал правильные ответы. Хотя ближе к истине, бесспорно, были ребята из 12-го класса Яундубултской школы. Юные эрудиты Марина МИХАЙЛОВА, Юлия КУЧЕР, Дана КУДИС, Елена ЗАРАПЕ, Дмитрий ДЗИРИ и Евгений ТЕРЕХОВ допустили по 1–2 ошибки.

Оказалось, что всем хорошо знакомы имена Чарли Чаплина, Джона Леннона, Альфреда Нобеля, Пеле, Юрия Гагарина, мадам Тюссо, Карлиса Ульманиса, Билла Гейтса и Шарон Стоун. Зато практически никто из участников опроса не знает Ф.Саган, Чан Кай-ши, А.Хачатуряна, Оскара Нимейера, Д.Бен-Гуриона.

Актрису Г.Гарбо порой называли детской писательницей, Индиру Ганди — предсказательницей, Феликса Дзержинского — польским поэтом, Нону Гаприндашвили — левицей. Кое — кто убежден, что Зигмунд Фрейд — бывший президент Латвии, а Акира Куросува — президент японский, Валентина Терешкова — кинозвезда, а Михаил Таль — фантаст.

Арама Хачатуряна упорно называли артистом кино. "Сальвадор Дали" — "это духи такие". Чан Кай-ши — философ (корейский, японский, китайский) или же исследователь (интересно, чего он такого

"исследовал"?).

Но больше всего досталось Григорию Распутину. Его называли и аферистом, и пророком, и революционером (?!), и "организатором народного восстания" (!!!), и "восставшим против существующего строя" (!!!). Кое-кто посчитал, что он был "царским советником и министром, которого подло убили"...

Наконец, "TOP-10". В числе наиболее значимых событий чаще всего назывались (вполне-вполне разумно!): Первая и Вторая мировые войны, распад СССР, полеты человека в космос, изобретение компьютера, СПИД, Чернобыль, гибель "Титаника", Холокост, Октябрьский переворот. Ну а в десятке самых популярных личностей наряду с Лениным, Сталиным, Гитлером, Сахаровым, Гагариным и т.д. можно было встретить имена Джеки Чана, Чака Норриса, Сталлоне, Майкла Джексона, Дж.Камекона и даже... Моники Левински. ☑

Iekšējo balsi vajag uzklausīt

Dace Pēkšēna un Gatis Šterns 11. klases skolnieki

Uz kārtējo "Tilta" klubu tiksanos aicinājam vienu no populārākajiem Latvijas televīzijas žurnālistiem Ansi BOGUSTOVU. Starp citu, drīz vien viņš pošas darbā uz Briseli. Nebija viegli atbildēt uz mūsu jautājumiem, taču Ansis neapmuls. Galvenais, ka mums kopā visiem bija interesanti. Daļu no sarunas šodien publicējam.

— **Kā sākās jūsu darbība žurnālistikā?**

— Savulaik bija tāda Latvijas žurnālistikas skola, kur paralēli mācībām notika fakultatīvas nodarbības. Tika izsludināts konkurss par iespēju aizvietot reportieri televīzijā, kamēr viņš atrodas atvaļinājumā. Nez kas Kārlim Streipam toreiz bija "iekodis", bet viņš mani uzaicināja pamēģināt. Galvenais nosacījums bija netaikties nevienam, ka man ir 16 gadi, jo kurš gan ņemtu par pilnu tik jaunu reportieri. Pārrodotes no pirmās reportāžas, kad Streips vaicāja, par ko tur lēma, es nevarēju neko sakarīgu atbildēt. Pēc tās reizes man likās, ka vairāk uz darbu nenākšu, tomēr nākamajā rītā izdomāju, ka pēdējo reizi vēl aiziešu. Un tā televīzijas ziņu nodaļā strādāju jau septiņus gadus.

— **Vai nav bijusi vēlme pāriet no ziņu nodaļas uz kādu citu?**

— Nezinu, varbūt nav bijis īstais piedāvājums. Ir bijusi iespēja iet prom no televīzijas un kļūt par preses sekretāru. Tad gan bija ko domāt. Kuram gan negribas labi pelnīt, bet iekšējā balss man teica: "Nē, nē, nē, tev jāpaliek televīzijā." Laikam jau bija vērts ieklausīties.

— **Vai jums ir kāds hobijs?**

— Nav! Arī skolā, kad bija jāaizpilda anketu burtnīcas, pie šī jautājuma es vienmēr ievilkto svitriņu.

— **Vai jūs atpazīst uz ielas?**

— Man šķiet, ka tas pieder pie profesijas, tā ir kā profesijas garioņa. Ir jau forši būt slavenam, dažkārt tu saņem kaut kādas atlaides. Patīkami, ka atpazīst smukas meitenes, bet, ja kāds grib pateikt kaut ko ne jauku, tad tu vari šo atpazīstamību izjust no negatīvās puses.

— **Vai, jūsuprāt, Latvijā ir profesionāli žurnālisti, kas spēj kvalitatīvi iztirzāt problēmas?**

— Tie žurnālisti, kuri iztirzā problēmas, nestrādā ziņās. Pētnieciskā žurnālistika Latvijā nav sevišķi attīstīta. Maz ir cilvēku, kas ar to nodarbojas. Ir tikai dažādi žurnālisti, piemēram, Ingus Bērziņš, kurš mēnesi "rok" vienu tēmu un tad

par to uzraksta. Ja žurnālista darba alga ir atkarīga no honorāra, viņš ir ieinteresēts uzrakstīt vairākus mazus rakstus, nevis "rakt" vienu lielu, darbietilpīgu problēmu.

— **Kāpēc jūs no žurnālistiem pārgājāt mācīties uz politologiem?**

— Ja paralēli mācībām strādā televīzijā, tad vienā brīdī tu saproti, ka viss, ko mācies, ir tas ko tu jau praktiski zini, vienkārši zinātniskāk pateikts. Tad tev it kā pazūd interese, lai gan komunikāciju zinātnes joprojām uzskatu par interesantu jomu. Tomēr man likās, ka interesantāk ir paskatīties uz visu no politikas zinātņu viedokļa. Izrādās, ka tiešām tas ir tā vērts.

— **Kur jūs gribētu būt korespondents pēc kāda laika?**

— Tur, kur varētu būt noderīgs. Grūti pateikt konkrēti, bet noteikti tas būs saistībā ar Latviju. Man patīk būt visur. Arī tagad es braucu uz Briseli, lai strādātu par korespondentu, un apzinos, ka katru dienu taču strādāšu Latvijai.

— **Kāpēc tieši jūs izvēlējās par Briseles korespondentu?**

— Bija pieteikušies 10 pretendenti. Daudziem nebija pieredzes darbam televīzijā. Bet Bri-

Tie esam mēs "Tilta" korespondenti "Tilta" klubīnā. Nav gan saprotams, kas tā par cienijamu dāmu, kura pēkšņi "ieviesusies" bildē.

seles korespondentam ir jābūt TV praksei, jo būs uzreiz "jāielec" darbā bez iepriekšējas gatavošanās. Tika uzskatīts, ka būtu jābrauc "savējam" cilvēkam, jo televīzijā galvenā ir sastrādāšanās. TV vispār ir komandas darbs jeb kolektīva māksla. Varbūt bija svarīga arī pretendenta interese par valodām.

— **Vai jūsu politiskā pārliecība netraucē būt objektīvam?**

— Iespējams, ka traucē. Tomēr uzskatu, ka pilnīga objektivitāte ir nesasniedzama.

— **Vai ir speciāli paņēmieni, kā mazināt subjektivitāti?**

— Jāatceras, ka tavs viedoklis nevienu skatītāju neinteresē. Neviens brīdī ziņās nedrīkst uzsvērt, ka "mēs domājam" vai "es domāju". Man ir jāpastāsta un jāatklāj fakti — kādi nu tie ir.

— **Vai jums nepieciešams izjust gandarījumu par savu darbu?**

— Jā, protams, gandarījuma sajūta nepieciešama katram. Vienalga — kur tu esi un kur tu strādā. Kad redzi, ka ar savu darbu vari kaut ko panākt, rodas gandarījums. Šī sajūta nerodas tad, ja tu iz-

dzīem nebija pieredzes darbam televīzijā.

— Jā, protams, gandarījuma sajūta nepieciešama katram. Vienalga — kur tu esi un kur tu strādā. Kad redzi, ka ar savu darbu vari kaut ko panākt, rodas gandarījums. Šī sajūta nerodas tad, ja tu iz-

dzīem nebija pieredzes darbam televīzijā.

— Jā, protams, gandarījuma sajūta nepieciešama katram. Vienalga — kur tu esi un kur tu strādā. Kad redzi, ka ar savu darbu vari kaut ko panākt, rodas gandarījums. Šī sajūta nerodas tad, ja tu iz-

dzīem nebija pieredzes darbam televīzijā.

— Jā, protams, gandarījuma sajūta nepieciešama katram. Vienalga — kur tu esi un kur tu strādā. Kad redzi, ka ar savu darbu vari kaut ko panākt, rodas gandarījums. Šī sajūta nerodas tad, ja tu iz-

dzīem nebija pieredzes darbam televīzijā.

АНТИКРИМ —

Движение молодёжи против криминала

Еще не так давно в молодёжной среде был популярен культ криминала. Считалось странным, если в дворовой тусовке пацан или девчонка не рассказывают о своём знакомстве с каким-нибудь авторитетом. Но постепенно преданная этому идеалу часть молодёжи отправилась в исправительную трудовую колонию или подседа на наркоте. Но большинству, которое не разучилось мыслить, такой образ жизни начал надоедать. Именно в этот момент и появилась организация АНТИКРИМ. Но обо всём по порядку.

Ideja par ANTIKРИM veidošanu radās pēc kāda izvarošanas gadījuma. Meitenei bija tikai 14 gadu.

14. Дальний район, одна тусовка, страх позора перед родителями — всё это дало возможность обнаглевшему подонку шантажировать её ещё в течение 2-х лет.

Идея создания АНТИКРИМа появилась уже давно, но реальным толчком к работе послужил случай с изнасилованием девочки из Молодёжного Клуба Латвии (МКЛ). Когда это произошло, ей было всего

Но однажды она пришла в МКЛ, и пацанская лафа закончилась. Ребята объяснили молодому криминалу, чем ему это может грозить настолько доходчиво, что через час он уехал в электричке и не появлялся в Риге более 2-х месяцев. После этого в молодёжную среду был кинут лозунг: "Нас достал криминальный беспредел!", и на него откликнулось более 200 человек, которые стали кандидатами в сотрудники АНТИКРИМа.

Путь от кандидата до бойца

Стать кандидатом может любой, но стать сотрудником — только лучший. Для получения "корочки" и нашивки необходимо сдать экзамены по правовой подготовке и безопасности и получить сертификат. А теперь планируется ещё и по первой медицинской помощи. И всё это на высоком уровне, например, право в

Виктор Ёлкин,
директор и секретарь
АНТИКРИМа

АНТИКРИМе ведёт директор Ассоциации Независимых Экспертов Латвии доцент Юлиус Аншин, поведение в экстремальных ситуациях — директор Латвийской Федерации Детективов и СБ доцент Валерий Зьянов.

Рукопашным боем в АНТИКРИМе может заниматься любой, т.к. его здесь 3 уровня: в младшей, средней или профессиональной группе. Ребят обучают стрельбе и умению обращаться с огнестрельным оружием. И всё это (кроме патронов) бесплатно!

АНТИКРИМ выходит на улицу

Ну вот, наконец, путь пройден, и кандидат получает заветную "корочку" — дальше начинается работа, которой здесь немало: ребята тесно сотрудничают с государственной полицией — помогают патрулировать опасные районы, собирают информацию о молодёжных преступных группах, выявляют в школе наркоторговцев и т.п.

Кроме того, в АНТИКРИМе могут помочь грамотно составить заявление в полицию и другие правоохранительные органы.

А теперь дискотека!

И в заключение, чтобы всё не показалось слишком грозным, можно сказать пару слов о досуге.

Летом они ездили в походы в Кегумс, проводили стратегические игры, а зимой для тех, кто регулярно тренируется и работает в АНТИКРИМе каждую субботу бесплатные дискотеки и вечера отдыха.

Если вы желали присоединиться к этой организации или хотите обратиться за помощью, звоните бесплатно с домашнего телефона или таксофона на пейджер

8000052 аб. 18294, Вам обязательно перезвонят. Или подходите по адресу Кронвальда 3 (вход с торца здания) во вторник или четверг с 14.00 до 19.00, в субботу с 12.00 до 17.00. ☑

Интересная профессия – журналист

Даче Пēкшēна,
Rīgas 90. vidusskolas
11. klases skolniece

Nopietni cilvēki profesijas izvēli uz pēdējo brīdi neatliek, un tomēr ir tādi 12. klašu skolēni, kas vēl mācību gada pēdējās dienās īsti nezina, ko iesākt. Šoreiz uz sarunu aicinājam cilvēkus, kuri savu izvēli ir izdarījuši un šobrīd mācās Latvijas Universitātes Komunikāciju zinātņu fakultātē, turklāt vēl strādā, veidojot kādu no jauniešiem domātiem raidījumiem. Par savu izvēlēto profesiju "Tiltam" stāsta Lauris Reiniks. Inga Sprinģe, Nīks Volmārs un Ieva Tūna.

Lauris Reiniks: "Žurnālists atver logu uz pasauli."

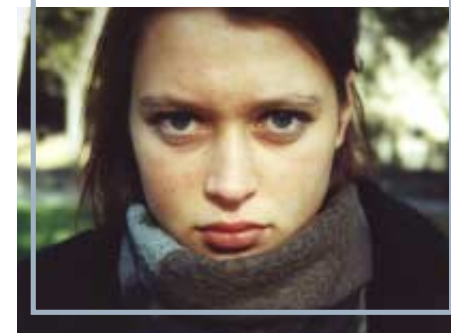
Laura pirmā saskare ar žurnālistiku bija Zemgales televīzijā. Tagad viņš ir 2. kursa students Latvijas Universitātē un vada Latvijas televīzijas jauniešu raidījumu "Nošu spēles".

Lauris uzskata, ka "Nošu spēļu" vadīšanu nevar uzskatīt par tipisku žurnālista darbu — tur viņam vairāk ir tāda kā "talk show" vadītāja loma. Starp citu, savulaik Lauris gribējis mācīties gan par aktieri, gan par žurnālistu. Pēc veiksmīgi nokārtotiem eksāmeņiem abās augstskolās, vajadzējis izvēlēties. Kāds cilvēks teicis: žurnālists vienmēr varēs būt par aktieri, bet aktieris ne vienmēr spēs būt žurnālists. Viņš piekritis un palicis pie žurnālistikas.

— Tas ir interesants darbs, — Lauris saka. — Žurnālists tiek ar cilvēkiem, uzzina daudz jauna, var teikt, ka šīs profesijas pārstāvji atver logu uz pasauli citiem cilvēkiem. Jauniešiem, kuri vēlas apgūt šo profesiju, iesaku mācīties svešvalodas, svešvārdus, kā arī citīgi gatavoties iestāšanās eksāmeņiem.

Inga Sprinģe: "Par žurnālistu nevar būt jebkurš."

Ingas darbība žurnālistikā sākās vidusskolā, strādājot televīzijā. Tagad viņa ir 3. kursa

studente un veido raidījumu "Juniors TV".

Vidusskolā Inga vēl nezināja, ko īsti grib. Viņai patika satikties un aprunāties ar visdažādākajiem cilvēkiem — žurnālista profesija šo iespēju dod. Kopš viņa strādā televīzijā, nespējot par populāriem cilvēkiem vairs fanot, jo esot redzējusi, kā no vienkārša cilvēciņa var uztaisīt slavenību. Britnija Spīrsa, piemēram, nav nekāda izcilā dziedātāja — vienkārši viņas komandā strādā profesionāli cilvēki, kuri prot uztaisīt zvaigzni no "nekā".

Valda uzskats, ka par žurnālistu var būt jebkurš, ka šajā profesijā speciāla izglītība nemaz nav nepieciešama. Tādu viedokli dzirdot, Inga parasti paliek dusmīga un saka, ka tāpēc jau mums masu mediji ir tik zemā līmenī, jo visi iedomājas sevi par lieliem žurnālistikas speciālistiem. Nākamajiem studentiem Inga iesaka daudz lasīt, kā arī apmeklēt sagatavošanas kursus.

Nīks Volmārs: "Ar profesijas izvēli esmu apmierināts."

Nīks ir Latvijas Universitātes 1. kursa students un vada Latvi-

jas radio jauniešu raidījumu "Radiobumba".

— Kad sāku nodarboties ar žurnālistiku, skaidri sapratu, ka tas mani interesē, — atzīst Nīks, — tādēļ nebija nekādu problēmu izvēlēties, ko studēt. Ar savu izvēli esmu apmierināts. Kad stājos žurnālistos, daudzi teica: "Labāk iegūsti izglītību vienā jomā un pēc tam strādā par žurnālistu." Es sapratu, ka mūsdienās nav tā, ka 50 gadus, piemēram, var rakstīt vai veidot raidījumus par vienu un to pašu tēmu. Žurnālistika ir radoša profesija, savā ziņā pat kā narkotikas.

Nīkam ir arī savas autoritātes žurnālistikā, piemēram, Baiba Strautmane, Kārlis Streips, Ilze Jaunalksne... Viņš uzskata, ka tikai studentiem vien nav jēgas, jau studiju laikā katram vajadzētu izmēģināt savus spēkus nākamajā profesijā arī praktiski. Teoriju vien apgūstot, par labu žurnālistu nevar kļūt.

Ieva Tūna: "Nebaidieties un mēģiniet!"

Dažas dienas pirms iestāšanās eksāmeņiem Ieva vēl nav bijusi pārliecināta, kur iet mācīties. Protams, bijusi doma par žurnālistiku, taču arī svešvalodas patikušas. Lielā mērā pateicoties levas TV krustmātei Liliānai Ozoliņai, viņa tomēr izlēmusi par labu žurnālistikai.

Levas darbība žurnālistikā sākās, veidojot raidījumu "Tīņu ekrāns". Atgādināsim, ka šo raidījumu veidoja tieši paši. Tagad Ieva vada mūzikas raidījumu "ZTV", mācās 3. kursā un, tieši tāpat kā pārējie mani sarunu biedri, savu izvēli nenožēlo. Tiem vidusskolniekiem, kuri vēlas apgūt žurnālista profesiju, Ieva novēl:

— Pirmkārt, nebaidieties un dariet! Vienreiz varbūt iznāks labāk, otrreiz — sliktāk, bet — uz priekšu! Otrkārt, pirms izvēlaties savu profesiju, mēģiniet par to pēc iespējas vairāk uzzināt — strādājot praktiski un vērojot, kā strādā citi. ☑

"Mīnusu listi" turpinot

Aija Pavlovska,
Aknīstes vidusskolas
12. klases skolniece

Izglītība šodien ir svarīga katram. Mūsdien pasaulē pieprasījums pēc izglītotiem, intelligentiem cilvēkiem strauji pieaug. Lai iegūtu profesiju, mums ir jāiziet cauri sarežģītai izglītības sistēmai, kur ir gan gaišas, gan tumšas puses.

Lūk, piemēram, "mācību priekšmets" un "fakultatīvs". Vidusskolā pastāv izvēles mācī-

bu priekšmeti un noteikts, ka tiem ir jābūt divpadsmit. Pirms diviem gadiem tautiskās dejas skaitījās kā mācību priekšmets, bet tagad šis mācību priekšmets ir fakultatīvo nodarbību sarakstā. Ko nu? Dažiem 12. klases skolēniem nācās papildus izvēlēties kādu jaunu mācību priekšmetu. Man šķiet, ka nesakārtotība izglītības sistēmā ir redzama ļoti skaidri — Izglītī-

Svarīgākas ir praktiskās iemaņas

Informātikas eksāmens, vidusskolu beidzot, diemžēl ir jākārt rakstiskā veidā, proti, teorētiski. Manuprāt, tas ir absurds. Pirmkārt, strādājot ar datoru, nereti vienu un to pašu uzdevumu var veikt vairākos veidos. Taču eksāmenā ir dota tikai viena pareizā atbilde, pēc kuras vadoties, skolotājam ir jālabo darbs. Iznāk, ka mums jānodarbojas ar

minējumiem. Otrkārt, daudzi skolēni mācīšanās atstāj uz pēdējo vakaru, tāpēc iekaltā teorija pēc eksāmena nokārtošanas tik un tā drīz vien izkūpēs kā nebijusi. Treškārt, ja veidojam šādu eksāmenu vienā mācību priekšmetā, tad derētu to piemērot arī pārējiem, piemēram, matemātikas eksāmenā rakstisim tikai formulas, latviešu valodas ek-

Dana Volkova,
Rīgas 90. vidusskolas
11. klases skolniece

sāmenā nosauksim, aiz kuriem saikļiem liek komatus... Tās arī ir zināšanas, lūdzu — vērtējiet! Ceturtkārt, iestājoties darbā, manu māku strādāt ar datoru neviens nepārbaudīs, prasot teoriju. Tās būtu pēdējās mūķības. Kāpēc tad tādi pārbaudījumi vispār ir vajadzīgi? ▢

Zosītes, bet gudras pēc suņa

Elīna Grāvīte,
tehnikuma audzēkne Saulainē

Nemācos vidusskolā, bet gan tehnikumā, taču liela starpība nav — izglīto mūs tādi paši pedagogi kā jebkurā citā skolā.

Esam pieraduši, ka katram skolotājam ir savī izteiciens, kas dažbrīd tiek pateikti mīļi, bet citreiz — nicinoši. Kāda jauka skolotāja mūs sauc par "zosītēm", "gudrām pēc suņa", taču viņa to saka ar humoru, un jaunieši neapvainojas. Taču ir skolotāji, kas uz nodarbību nāk kā pūši. Tādām cilvēkam ir grūti ko pajautāt, jo nevar zināt, kā viņš reaģēs. Daži skolotāji pieturas pie vecajām metodēm, liekot visu pierakstīt. Stunda ir

neinteresanta, jo visu laiku tikai rakstām. Ja pajautā, vai vēl daudz jāraksta, saņemam atbildi: "Vēl tik desmit tūkstoši spaiņu un zelta atslēdziņa būs mūsu." Manuprāt, tā ir ģirgāšanās par audzēkņiem.

Svarīgi, kas notiek pedagoga ģimenē. Lielākā daļa mūsu izglītotāju ir vientuļnieki — vecpuiši un vecmeitas. Viņi atnāk uz skolu un ir pavisam citā vidē — troksnis, jaunieši, steiga. To dažbrīd ir grūti izturēt, ja cilvēks ir egoistiņš. Skolotājiem vajadzētu prast savas problēmas un rūpes atstāt aiz klases durvīm.

Arī mana māmiņa ir skolotāja, māca latviešu valodu un literatūru, ir psiholoģijas maģistre un sociālās pedagogijas studente. Klausos, kā mamma ar aizrautību stāsta par saviem skolēniem, par viņu radošajiem darbiem, redzu, kā viņa gatavojas stundām, dažādiem pasākumiem un koncertiem, palīdz skolas avīzītes veidošanā. Ar skaidru domāju par to, ka tāda skolotāja māca svešus bērņus, bet man jāpaciēš nūģi un īpatņi ar kaprižēm. ▢

Я и моя гусеница

Анастасия Светлова,
ученица 6-го класса
Рижской средней школы им. М.Ломоносова

Кто ж не любит цветы? Они такие красивые и немножко похожи на бабочек. Может, бабочки — это цветы, которые умеют летать?

Первого июня прошлого года я поехала на дачу. Увидев в кустарнике ползущую гусеницу, я решила проследить за ней в неволе. Я посадила ее в банку с клевером и дала ей имя "Дина". Дина была привередлива в еде. Мне приходилось искать то, что Дине было бы по вкусу, и в конце концов я нашла то, что ей очень понравилось. Это была трава осока.

Вечером мы поехали домой, а гусеницу я случайно забыла на столе. Через неделю я нашла её целой, здоровой и немного потолстевшей. Я вытащила гусеницу из банки и положила на газон. Гусеница продвигала своё мохнатое тело вперёд, цепляясь передними лапками. Я положила Дину в банку и забрала её домой.

Целый месяц я гуляла с гусеницей по улице, меняя траву, но изменений не происходило, если не считать того, что

гусеница росла и толстела. Она уже больше не пыталась вылезти из банки. Наверное, потому, что ей всего хватало. Но что самое интересное. В банку я случайно положила маленькую ракушку, и через некоторое время заметила, что в туалет Дина стала ходить в эту ракушку. Работы мне прибавилось, приходилось теперь у неё ещё и убираться.

Я прочитала, что гусеницы реагируют на погоду. И убедилась на примере своей Дины. Были дни, когда моя гусеница ничего не хотела кушать, забивалась в угол банки, и на следующий день шёл сильный дождь. В дни, когда она была весёлой и активной, обычно всегда светило солнце.

И вот однажды, в конце августа, я заметила, что с моей гусеницей что-то не так. Она отказалась кушать, хотя светило солнце. Она просто тихонечко лежала на дне своей банки. На следующий день, с утра, я сразу отправилась к Дине, но в банке её не было. Вместо неё на краю банки висела жёлтая куколка. Моя гусеница свила кокон.

Для того, чтобы узнать, какая бабочка получится из моей гусеницы, я решила отвезти её в Музей природы. Я очень аккуратно упаковала банку, утеплила её ватой и повезла. В музее мне сказали, что обычно из таких гусениц появляются бабочки-медведицы. Специалисты из Музея природы подсказали мне, что делать дальше. Надо держать банку с коконом ближе к природе — то есть на окошке. А для того, чтобы у кокона была естественная среда, надо траву в банке обрызгивать водой. Что я и делала.

Вначале кокон был закрыт со всех сторон, но понемножку он начал открываться.

А сейчас он уже почти открыт, и мне кажется, осталось ещё совсем немного, и из моего кокона вылетит прекрасная бабочка.

Я жду и надеюсь... ▢

Олимпиада по английскому языку

Даниэль Умановский,
ученик 8-го класса
2-й средней школы г.Риги

Зачет, экзамен, контрольная — события, вызывающие нервную дрожь.

Однако, помимо этих страшных событий, есть еще и учебные олимпиады. Кажется бы, тут все хорошо, ведь на эту олимпиаду идут не потому, что заставляют, а потому, что знают этот предмет лучше других.

Вот и в этом году в феврале начались отборочные этапы в школах, чтобы выяснить, кто пойдет на районную олимпиаду. А предмет — то оказался страшным — английский язык, который для многих является источником постоянной головной боли. Когда триста человек разместили по кабинетам, чтобы писать работу первого этапа, все, что можно было видеть вокруг — унылые физиономии, за редкими исключениями. Многие были рады, что уж дальше точно не попадут.

Через неделю объявили результаты. У меня, как оказалось, в работе не было ни одной ошибки. Приятно, конечно. Мне надо идти на районную олимпиаду. Я доволен, к этому и стремился, но оказывается, что олимпиада по английскому в моем районе проводится в тот же день и в то же время, что и олимпиада по информатике. А я и в ней хочу участвовать!

Пришлось просить, чтобы со мной что-то сделали. Большое спасибо школьной управе Зiemeļского района в лице Лиги Лиепини, которой удалось "присоединить" меня к олимпиаде Центрального района.

Через два часа, вдруг забежали учителя и на трех языках стали говорить, что в школу поступил звонок о заложенной бомбе, и поэтому всех надо в срочном порядке эвакуировать.

Полагаю, гардероб этой школы еще никогда не испытывал такого! Все участники хлынули вниз, чтобы в борьбе с остальными получить свою одежду. Испуганных лиц видно не было, наоборот, многие были в восторге, ведь мало кому приходилось иметь такое приключение. Я — то к этому уже привык, так как прошлой весной мою школу "взрывали" два раза подряд.

Было решено отправиться в ближайшую школу, просить у них убежища. Таким образом к директору 7-ой средней школы были посланы наши представители для проведения дипломатических переговоров на высшем уровне. Переговоры имели успех.

Остальное помнится уже хуже, однако у меня осталось впечатление, что ответил я неплохо. Примерно через неделю я узнал свой результат, который оказался лучшим в районе! Итак, я должен идти на городскую олимпиаду, что я воспринял с великим удовольствием.

На городской олимпиаде участников было меньше, и условия несколько строже. Например, заранее было определено, кто за какой

партой должен сидеть. Задания были сложными: слушание диалогов по магнитофону, ответы на вопросы, грамматика, лексика и прочее. После завершения письменного задания с каждым состоялось собеседование (по-английски, конечно) на сюжет, изображенный на рисунке. Мне досталось изображение женщины, держащей на руках ребенка. Еще я разглядел иконы, но уве-

...pēkšņi mums apkārt sāka skraidīt pedagogi — skolā esot ievietota bumba un mūs tūlīt evakuēšot...

ренности не было, так как качество ксерокопии моего рисунка было неважным. Я предположил, что дело происходит в церкви. Этот факт меня смутил: я не знаком с христианскими традициями. Мне кажется, что при составлении заданий надо учитывать, что в олимпиадах могут участвовать представители разных народов и вероисповеданий, и стараться быть в этом вопросе очень корректными.

В отличие от районной олимпиады, мне не только не задавали вопросов, но и было сложно понять, слушают ли меня вообще. Минуты через четыре меня отпустили, осталось только ждать результатов. Итог — почетная грамота.

Мой совет — ни в коем случае не надо бояться олимпиад. Если вы знаете какой-то предмет лучше других, идите на олимпиады, получайте дипломы и вовлекайте в это дело и других. ▢

Страсть к.. одежде

Полина Мошева,
ученица 12-го класса
21-ой Рижской средней школы

Безусловно, одежда — довольно важный атрибут жизни. Насколько важный — зависит от того, с какой целью ее надеваешь. Каждый относится к ней по-разному. Для кого-то это просто способ прикрыть тело, а для кого-то — показать себя. Поэтому наше отношение к одежде в целом можно назвать неоднозначным. Но что делать, если страдаешь зависимостью от нее?

Да-да, не удивляйтесь, именно такой диагноз можно поставить мне, моей лучшей подруге, еще очень многим девочкам. Сомневаюсь, что это касается большинства пацанов, которые могут застаскивать любимые джинсы до невозможности и больше ни в чем не нуждаются. Такой процесс, как походы по магазинам в поисках одной-единственной вещи им непонятен по определению.

Итак, об одержимости. Выражается это нездоровое состояние таким образом. Бывает, зайдешь ты в пару магазинов и купишь себе то, о чем, казалось бы, мечтала всю жизнь. Ничего красивее и не видела. И вот недели две ты летаешь в

этих обновках с сознанием собственной исключительности и неотразимости. Они придают тебе уверенности и желания радоваться жизни. Тебе говорят, как тебе идут новые вещи, и ты находишься на седьмом небе.

Atkarība no... apģērba. Ko iesākt, ja tev ir tāda "diagnoze"?

Но к хорошему быстро привыкаешь — ажиотаж проходит, и ты просто носишь эти вещи, радуясь тому, что хорошо в них выглядишь. Тебе пока ничего не надо, но радостной эйфории уже нет и в помине. Это переходный период.

А дальше наступает ломка. Ты вдруг с ужасом осознаешь, что тебе нужно еще и еще. И жадные ручонки тянутся к очередной витрине с желанием заполучить эту юбку, джемпер, ковбойскую шляпу прямо сейчас, немедленно. И тебе страшно и стыдно. Как же так, ведь желание принарядиться — удел недалеких? Но жажда требует утоления. "Ну и чем," — печально думаешь ты, — "я сейчас отличаюсь от

наркоманки, смотрящей на дилера грустными глазами и выворачивающей пустые карманы?" А они действительно пустые. Просто так подойти к маме — страшно, да и бесполезно. И тогда хладнокровно подсчитываешь, сколько же времени осталось до Нового года, дня рождения, 8-го марта, дня твоей зарплаты — последнее, впрочем, место имеет не часто. А в ожидании этого дня ты мучаешься, в агонии слоняясь по любимым магазинам и развлекаешься просмотром канала "Fashion", чем загоняешь себя еще глубже в депрессию.

И вот наступает долгожданный праздник, или мама, устав от твоих воплей, говорит: "Ну бери, только оставь меня в покое!" И солнце светит ярче, и птицы поют веселее, и ты получаешь кайф, выплывая из магазина, прижав к сердцу пакет. Но ведь это все ненадолго...

Нет спасения от этой болезни, доставляющей столько радости и горя, поэтому я всегда с восхищением смотрю на тех, кого она не настигла, или тех, кто нашел в себе силы победить ее.

Мертвые петли голубых колец

Полина Мошева,
ученица 12-го класса
21-ой Рижской средней школы

Полутемный бар...блондинка в красном, картины, бриллианты.

Она достает сигарету, вдруг появляется некто типа Джеймса Бонда, протягивает зажигалку...

Типичный кадр из современного фильма. Стильно...

Многим девочкам после этого в голову приходит мысль — "Так вот же он — способ закардить любого парня и вписаться в любую компанию". Но поскольку с платьем и бриллиантами обычно напряженка, остается единственный атрибут — сигарета.

Привычно и весело курить на дискотеках и вечеринках. Срабатывает стадное чувство и желание почувствовать себя свободнее. Но так ли все это безобидно, как кажется?

Для придания этой статье определенной степени серьезности, я решила поговорить с Энгеленой Круминой — человеком, сталкивающимся с подобными проблемами каждый день.

Лиене работает в *Латвийской Молодежной Федерации Воздержания*. Эта организация помогает молодым людям, попавшим в зависимость от наркотиков, алкоголя и сигарет. Готовясь к разговору с ней, я ожидала потока проповедей, однако встретила с человеком, фанатично преданным своему делу.

Лиене, почему, начиная курить, никто всерьез не задумывается о последствиях?

Просто молодежь, выросшая в нормальных условиях, редко сталкивалась со смертью. Они просто не осознают, как реальна возможность того, что курение может буквально свести их в могилу.

Почему сейчас курить начинают уже с 8-9 лет?

Smēķēšana nav nemaz tik "stilīga" lieta, kā no malas varbūt izskatās.

Все это — желание показать, какой ты крутой и взрослый. Если кому-нибудь из них поставить в пример парня лет двадцати и сказать, что он уже бросил, а курят только маленькие глупые дети, то на следующий день он подойдет к вам и гордо заявит, что тоже бросил.

Часто можно услышать: "Да захочу бросить — запросто." Это напоминает песню старого алкоголика: "Захочу — пить не буду. Просто мне нравится." Мало кто не рассмеется, услышав, что для этого часто необходима помощь нарколога.

Или не стоит мучиться? Да, человек со средним здоровьем может выкуривать по несколько сигарет в день и жить долго и счастливо. Но не всем же так везет.

Когда наступает та стадия, когда нужно идти лечиться?

Все зависит от того, считаешь ли ты это

проблемой для себя. Кто-то может сказать: "Я зависим от курения, мне нужно идти лечиться". Другой же будет курить и получать удовольствие, пока не появятся признаки первой стадии рака — постоянный кашель, опухоли горла. Вот тогда человек понимает, до чего себя довел, и бежит к врачу. После этого ты до конца жизни пьешь таблеточки и живешь долго и счастливо, не считая того, что, обезопасив себя от дальнейшего развития рака, никотин отыгрывается на сердце, почках и так далее...

Что может морально помочь бросить курить?

Для этого всегда нужна очень сильная мотивация. Нужно полюбить себя. Человек, ценящий и любящий себя, не станет губить свое здоровье. Это вообще абсурдно — платить за то, что поможет тебе умереть пораньше.

Ну вот мы и добрались до разного понимания жизни. Не зря американские боссы, рассматривая кандидатуру рабочего в свою фирму, выберут некурящего. Курение зачастую воспринимается как признак затаившегося детства. Курят люди, до сих пор не желающие осознать, что пора средней школы осталась позади, и пора бы уже нести ответственность за то, что творишь. Конечно, решение каждый принимает сам, но хоть подумать — уже лучше, чем не делать ничего.

"Gribu būt patiesš..."

Linda Šulte,
Rīgas 90. vidusskolas
11. klases skolniece

apņēmas pilns. Reiz man bija brīdis, kad vajadzēja izvēlēties, vai es gribu kļūt par tiem, kuri 40 gadu vecumā jau kļuvuši kā samazgas vai es gribu kļūt tāds, kāds ir mans Garīgais Skolotājs. Es izvēlējos pēdējo. Mans Garīgais Skolotājs skaita mantras, ievēro principus.

un nesagatavots, bet viss izdodas, ja cilvēks ir tāds, kāds ir. Būt "krutam", tas nenozīmē tonnu matu zelejas un trenāžierus par 200 latiem, bet gan pavisam vienkāršu patiesumu. Mums ar Aigaru Grāveru ir tāda sajūta, ka šo projektu nevajag pamest. Jo vēl ir daudz ko pateikt. Pēc gada vai diviem varētu būt turpinājums.

Kā jūs jūtaties Latvijā?

Tā ir mana zeme. Es esmu Latvijas patriots. Es uzskatu, ja latvieši nesmekētu, nedzertu, nelietotu narkotikas, nepārkāptu laulību, neēstu gaļu un ekonomika nebūtu balstīta uz alkohola un tabakas ražošanu, mūsu tautu neviens un nekad neiznīcinātu.

Vai esat bijis Indijā?

Jā, bet tā nav vieta priekš manis. Mana Indija ir šeit, kur ir mežs, jūras mala, dzintars... Man ir cita garša. Es mīlu no jūras izskaltu koku.

Vai jums dzīvē bieži ir bijuši brīži, kad jūtat: iejaucies kāds augstāks spēks?

Viņš atšķiras no citiem cilvēkiem — to nevar nepamanīt. Viņa vārds ir NATARĀDŽA, ko daudzi atpazīst. dzirdot grupas "Ramadance" nosaukumu.

Kas jums dzīvē ir vissvarīgākais?

Parasti cilvēkiem vissvarīgākais ir tas, kā viņam nav. Man — būt patiesam. Es zinu, ka ir brīži, kad esmu nepatiesš, tāpat kā ir brīži, kad es nejutu, ka esmu nepatiesš — citi man to pasaka.

Kā notika jūsu pievēršanās krišnāitismam?

Kā es varu pievērsties tam, kā nav? Krišnāitisma nav. Tā ir masu mediju, cilvēku, kuri neko nezina par vēdu kultūru, izdomāts jēdziens. Tā rodas stereotipi. Es esmu dzīva būtne, cilvēks, personība — kā visi pārējie. Neeksistē šāda sekta, šāda "isma". Sektanisms pēc definīcijas ir atšķelšanās, sevis nostādīšana augstāk par citiem. Sabiedrība ir sektantiska, ja domā: mēs esam normālie cilvēki, bet tie krišnāiti, ai, nabadziņi! Vai otrādi — ja kāds uzskata: Krišna mani glābs, visi pārējie ir dēmoni, man viņi jāiet pestīt.

Kā sadzīvojat ar šiem stereotipiem?

Censos izprast, kas cilvēkam liek tiem pieterties.

Ko darāt, ja jūs pārņem dusmas?

Dusmojos. Dusmas nevajag krāt sevi. Dažkārt tās ļoti noder, dod apņēmību un gribasspēku.

Kas, jūsuprāt, ir draudzība?

Draugs ir tas, kurš saka nevis labus vārdus, bet saka un dara to, ko domā. Mani tuvākie draugi nav krišnāiti pēc šī stereotipa, bet viņi vienmēr man palīdz grūtākajos brīžos. Mans Garīgais Skolotājs reiz lekcijā teica, ka mūsdienās nav neviena drauga. Draugs ir gatavs par Tevi jebkurā brīdī atdot visu savu mantu un savu dzīvību. Bieži cilvēki ir gatavi atdot par kādu savu dzīvību tādēļ, ka nav gatavi dzīvot šā cilvēka dēļ.

Pastāstiet par savu Garīgo Skolotāju!

Viņš ir brīnišķīgs stāstnieks, ļoti dziļš un

Vai saviem bērniem mācāt to, ko jums Garīgais Skolotājs?

Protams, taču es apzinos, ka mani bērniem ir savs ceļš. Es varu gribēt vienu, bet viņiem jāizdara sava izvēle. Vasarā es gaidīju piedzimstam savu trešo dēlu, bet mans trešais puika nepiedzima. Es sapratu, ka var grie-

bēt ļoti daudz, bet ne vienmēr tā notiek.

Ko jums deva piedalīšanās skolēnu jaunatnes nometnē "Aicinājums"?

"Aicinājums" mani atvēra. Stereotipizētā sabiedrībā, kur visi domā noteiktās kategorijās, cilvēks nedrīkst atšķirties. Es nevarēju tā. Man visu laiku teica: "mulķis!", "mulķis!", un es sāku domāt, ka varbūt patiešām esmu mulķis. "Aicinājumā" ieraudzīju, ka tādu mulķu, kā es, ir daudz. Tas ir SUPER — būt citādām!

Ko jums nozīmē "Ramadance"?

Objektīvi skatoties, es neesmu nekas, nemāku ne dejot, ne dziedāt. Mēs neviens nebijām perfekti trenēti, bet visi bijām patiesi. Mums izdevās parādīt, ka var būt netrenēts

Visu laiku. Nenoliedzami eksistē augstāki spēki, bet reālā dzīvē ir cilvēka attiecības ar līdzi. Cilvēki bieži vien nāk dzīvot te, uz templi, bet templis nav dzīvesvieta. Te iegūst zināšanas, un tad jāiet atpakaļ dzīvē. Mukt prom no cilvēkiem, tas nav ceļš, manuprāt.

Šis un tas par datorspēlēm

Sākšu ar to, ka pilnīgu spēļu klāstu piedāvāt neviens tāpat nespēj, tāpēc ceru uz lasītāju atsaucību un uz to, ka neviens neapvainosies, ja nenosaukšu viņa mīļāko spēli. To taču ir simtiem! Tāpēc vispirms pieminēšu galvenos veidus, tie ir — **3D action, strategy, adventure/quest, sports** utt. Jau pēc nosaukumiem var apmēram noprast, kāda veida spēles tās ir, piemēram, **3D action** – visparastākie šaujambāli, sākot ar **Doom, Wolfenstein**,

“karo” viens pret otru. Šī spēle ir pārņēmusi manu un daudzu citu prātus.

Turpinām par stratēģiju. Šī veida spēles ir daudz mierīgākas, jo tām ir nepieciešama loģiska un stratēģiska domāšana. Pati šo spēļu būtība: izveido pietiekoši lielu armiju un iznīcini pretiniekus! Protams, vajadzētu arī uzmanīties no pretuzbrukumiem, re-

Adventure — piedzīvojumu spēles jeb “kvestiņi” (no vārda **quest**), ir kaut kas starp **stratēģiju** un **3D action**, pārsvarā tāpēc, ka ir “jāmuļās” apkārt pa labirintiem un jāatrod višādi priekšmeti, lai izietu līmeni, un tāpēc, ka

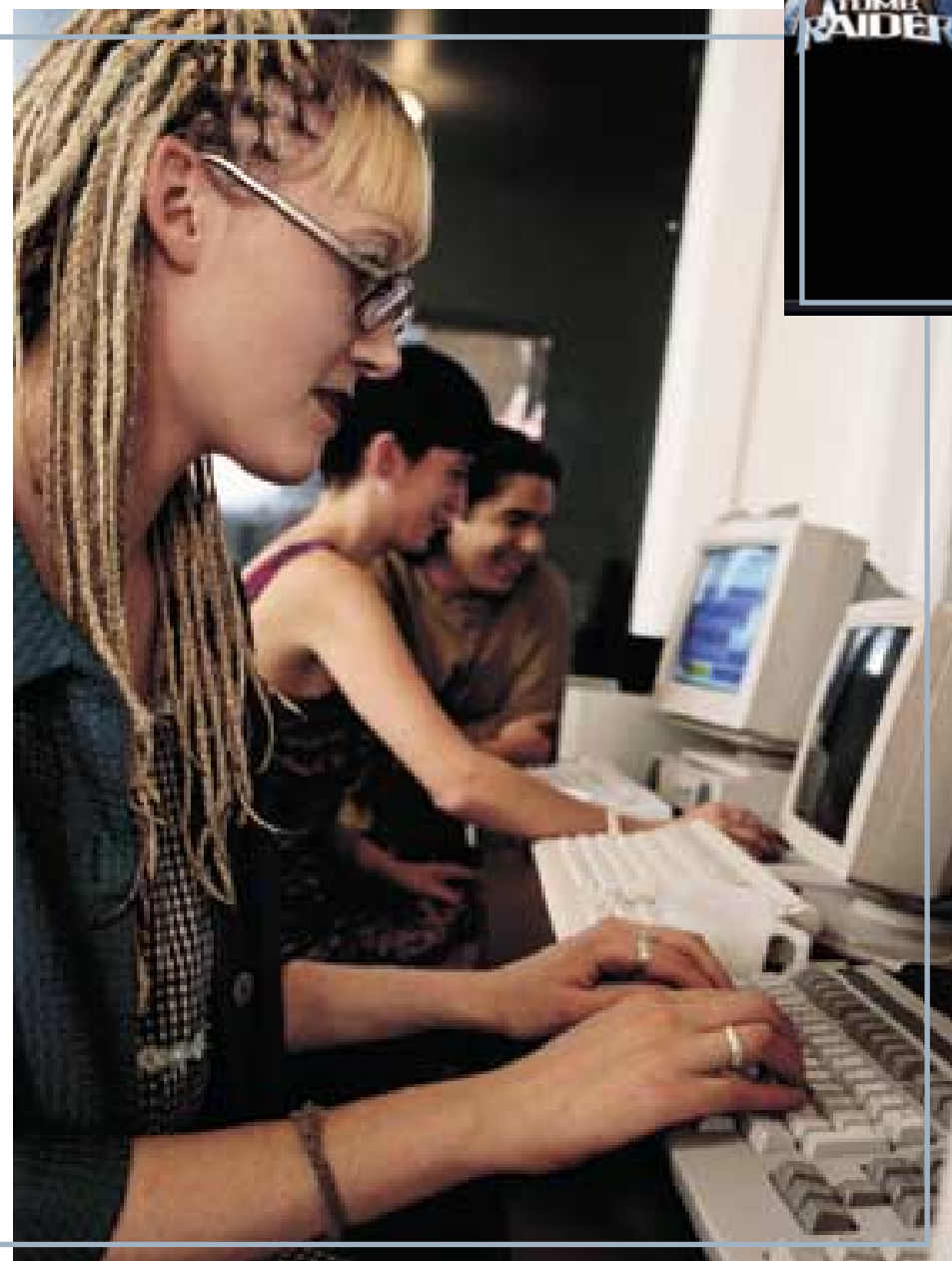

dažās spēlēs nākas arī atšaudīties vai arī kauties. Pie kvestiem pieder daudzas spēles, kurās 2D vīriņš skraida apkārt un neko nedara, tāpat arī labi zināmie sava laika titāni **Broken Sword** un **Titanic**, taču pati pazīstamākā starp kārtīgiem mana dzimuma heteroseksuāļiem ir **Tomb Rider I-V**. Šīnī spēlē apkārt neskraida mazs vīriņš ar pliku pauri, nē, bet citēju datorspēļu žurnālu: “Babe with the big... Guns.” Spēles varoni sauc Lara Krofta (Lara Croft) un viņai jāskraida pa visvisādiem labirintiem, jāvāc dažādi “aitemi”, un jāšaudās uz plēsīgiem zvēriem (tostarp arī cilvēkiem) ar pistolēm. Jāpiemin arī tas, ka tiek veidota arī filma, kuras sižets tapis tieši pēc **TR** motīviem.

Un pats pēdējais no šiem četriem veidiem ir **sporta spēles**, kurās dominē firma **EA sports (Electronic Arts)** un visi tās daudzie **Need for speed**, cik nu viņi mums tur ir (pēdējie, t.i., visjaunākie ir **Nfs Road Challenge** un **Porsche Unleashed**, kuros ticamības pakāpe un grafika ir perfekta), tāpat slaveni ir tās pašas **EA sports** spēles **FIFA, NBA, NHL un F1**, kurām ir iznākušas 2001. gada versijas. Visas tās ir veidotas ļoti rūpīgi, tāpēc arī rezultāts ir lielisks. Vērts spēlēt, taču, iespējams, drīz apniks.

Tie, tātad ir galvenie mūsdienu datorspēļu veidi, atliek tikai atgādināt, ka vajadzīgs arī ļoti labs kompjūters, lai visas šīs spēles varētu spēlēt, šāda datora kopējās izmaksas (ieskaitot monitoru, video karti un dažādas vajadzīgas programmas) varētu būt lielas, iespējams, pat ap 800 latiem. Nē, neatmetiet uzreiz cerības, jo ārzemēs ir lētāk (un labāk), turklāt pēc gada jau viss arī tepat būs lētāk. Būs arī labākas spēles. Nākotnē šim sarakstam pievienosies vēl daudzas, tāpēc, mani vienaudži, sekosim pārmaiņām datoru tehnoloģijās un meklēsim atbildes uz tik svarīgiem jautājumiem, kā, piemēram: “Kāds ir nemirstības kods otrajā “Doomā”?” ☒

P.S. Tiklā mani var pazīt ar nicku **EDD [The tEAM]**.

un beidzot ar izsmalcinātākiem **Quake III Arena, Half-Life (HL)** un **Unreal**. Tās ir pašlaik visvairāk spēlētās spēles Latvijā. Runājot par **HL**, būtu jāpiemin **Counter-Strike**. Tā ir ļoti rūpīgi, uz **Half-Life** bāzes veidota, **MultiPlayer** spēle (lai pateiktu vienkāršotā valodā: tas ir tad, kad tu “rubi igru” ar draugiem klubīnā un jūs slaktējat viens otru — spēlē, protams, lūdzu nepārprotiet!). Ir izveidojušies pat vairāki CS klāni, kuri Internetā

sursu trūkuma un attīstīt, uzlabot savas vienības. Pie šīs kategorijas pieder tādi “superhiti”, kā, piemēram, vecā, labā(?) **Civilizācija; Transport, Railroad un Rollercoaster Tycoon**, kā arī jaunākas un labākas: **Starcraft + Brood Wars (expansion), Age of Empires II un Red Alert 2**. Iesaku pamēģināt trīs pēdējās, kas ir daudz interesantākas, un ir lielāks prieks tās spēlēt, it īpaši ar draugiem.

Es redzēju sapni

Raimonds Kaže,
Āgenskalna ģimnāzijas
12. klases skolnieks

Es redzēju sapni. Sapnī es biju liels, un pasaule bija maza. Es biju lielāks par pasauli. Es to kā kokosa riekstu triecu pret akmeni, un pasaule pārlūza divās daļās. Okeānu ūdens man iešļacās sejā. Tas bija sāļš. Cilvēki žēli kļiedza, bet mani viņu kļiedzieni neskāra. Es biju neskarams.

Es redzēju sapni. Es biju vecs kraķis, bet tu joprojām biji jauna un skaista. Es zināju, ka miršu un ka tu mani aizmirsi. Es biju vecs. Tu biji jauna. Tu mani nemīlēji. Es tevi varbūt mīlēju. Putns lidoja debesis. Putnam nebija spārnu, bet tas lidoja. Tu smējies, bet man mutē nebija zobu, un es tevi varbūt mīlēju. Paradokss?

Es redzēju sapni. Cilvēki gāja garām un neapstājās. Viņi steidzās. Viņu vidū biju es, bet es sevi nevarēju atšķirt. Es biju iekļāvies pūlī un kļuvis par tā sastāvdaļu. Skudru pūnis. Kā skudru pūznis visi pasaulē rosās, bet reizēm pūznī iekrīt kāds piedzēries lops un visu sajauc. Kamdēļ kaut ko darīt, ja nekad nevar zināt, kad viņš kritīs? Es iekritu skudru pūznī, skudras mani sadzēla. Es nevarēju piecelties un nomiru.

Es redzēju sapni. Es sapnī redzēju sapni.

Sapņa sapnī es redzēju sapni. Es biju tauriņš, kas pārvēršas par kāpuru. Es gribēju lidot, bet mani spārni nokrita, un es redzēju, ka tās ir vecas avizes. Es nespēju lidot un ielidu kūniņā. Kad kūniņa pārplīsa, es biju kāpurs. Kāpuri nelido, vienīgi diegā. Man ir bail no augstuma. Es pamodos no sapņa un nokļuvu sapņa sapnī. Lija lietus, un manas avizes izmirka. Burti tecēja pār maniem vaigiem, un tās bija asaras. Peļķē spoguļojās netīrs cilvēks zaļās zeķēs. Koši zaļās zeķēs. Viņš man teica: “Es varu būt netīrs, bet man ir koši zaļas zeķes.” Man nebija ko iebilst. Viņam tiešām bija koši zaļas zeķes, bet man sala pirksti. Es pamodos sapnī. Es biju liels. Pasaule bija maza. Es to sašķaidīju, bet tad es biju vecs, tu smējies, bet man nebija zobu.

Es redzēju sapni. Mamma man teica, ka miris Mocarts. Skanēja bērnu maršs, un es vannā spēlējās ar lellēm. Ugunsgrēkā nodega mana pasaka. Lelles teica, es viņām uz mācoties, bet tā nemaz nebija. Mani izņēma no vannas un ielika cietumā. Cietums bija mājas pagrabā. Tur bija auksts. Es grauzu nagus. Es biju slapjš. Kad es šķaudīju, neviens man nevēlēja veselību. Cietumnieki

spēlēja rīcu raču. Man iesvieda ar metamo kauliņu, un es apraudājos. Mamma man teica, lai neraudu, ka es dabūšu bombongu, bet es viņai neticēju. Es cietumā novecoju, bet tu paliki jauna un smējies, bet man nebija zobu.

Es redzēju sapni. Es nopirku cigaretes, bet man nebija mutes, ar kuru smēķēt. Es cigaretes izmetu miskastē, un kāds tās paņēma. Lija lietus. Lietus atmiešņēja vaļā manu muti, bet cigarešu nebija. Es pametu gaisā monētu, tā iekrita bedrē, kurā iekrita arī es. Lija lietus. Es sevi spēlēju datorspēlē. Otrais līmenis. Man bija jāspēlē sevi, bet es to nemācēju. Lielajā vārdnīcā es meklēju, kā pareizi spēlēt. Vārdnīcā vārdi nebija sarindoti pēc alfabēta, no tās neko nevarēja saprast. Tētis man teica, ka viss ir pavisam vienkārši, es to tāpat nesapratu. Es iekļedzoz un izskrēju uz ielas. Iela bija pielijusi. Peļķē spoguļojās kaimiņmājas gliemji. Es tos samīnu, un atvainojos. Garām gāji tu un smēķēji manas cigaretes. Es smējos, un tev izkrita visi zobi. Bet es tevi varbūt mīlēju. ☒

Взгляд и нечто

Приближаются летние каникулы. Распускаются цветочки, поют птички... но все это происходит за дверями школы. А в школе с указкой наперевес и с журналами в руках рассекает Его Величество УЧИТЕЛЬ. Что по сравнению с ними испанская инквизиция? Любой бы с радостью взшел на костер, лишь бы не сидеть по восемь уроков и не учить, какой климат в Бондар-Сери Бегаване. Ничего себе названьце, а? Ну вот...

Учителя персоны нервные и крикливые. А под конец учебного года как будто с цепи срываются. На носу экзамены, впереди бессонные ночи со стопками словарей и энциклопедий. А как апогей всего — выставление оценок, после чего вам обеспечено сечение по филейным частям тела, и прополка кактусов взамен отдыха на взморье. Перспектива так провести летние каникулы не прельщает никого, разве что ненормальных любителей кактусов. Поэтому наша с вами задача секретный объект под кодовым названием "учитель" рассекретить, обезоружить и разминировать, чтобы под конец года он, пролетая по кабинету, аки воробушек, гладил своих любимых учеников по их смышленным затылкам и пророчил тяжелые будни программистов и бизнесменов. Не то что в начале года, когда каждому было обещано светлое будущее или дворника, или посудомойки. Чтобы воплотить операцию "Учитель" в жизнь, потребуется наличие зачатков ума, немнож-

ко терпения и небольшие капиталовложения.

Учителя — существа нежные и поэтому нуждаются в бережном отношении, заботе и ласке. Поэтому розы никогда не помянут. Чем больше их будет, тем лучше. Чтоб они покрывали пол, стол и, главное, стул. Это чтоб учителю приятней было. Вот сядет он и вспомнит, каких прекрасных маленьких детишек он учит...

В честь учителя химии можно устроить общешкольный фейерверк. Для этого следует воспользоваться всеми запасами, заранее унесенными из кабинета вышеуказанного педагога. Эпицентр фейерверка можно расположить в учительской. Вос-

**Tuvojas vasaras brīvlaiks.
Plaukst puķītes, dzied putniņi...
Bet tas notiek aiz skolas durvīm.
Skolā ar rādāmkociņu rokās un
žurnālu padusē defilē Viņa
Augstība Skolotājs. Kas, salīdzinot
ar to, ir spāņu inkvizīcija?**

торгу химикачки не будет границ. При этом и другие учителя не останутся обделенными. Главное, все рассчитать правильно, иначе сюрприз могут предугадать и совсем не вовремя предотвратить... Ну, если учителя и после этого не смогли найти своего благодетеля, чтобы воздать ему

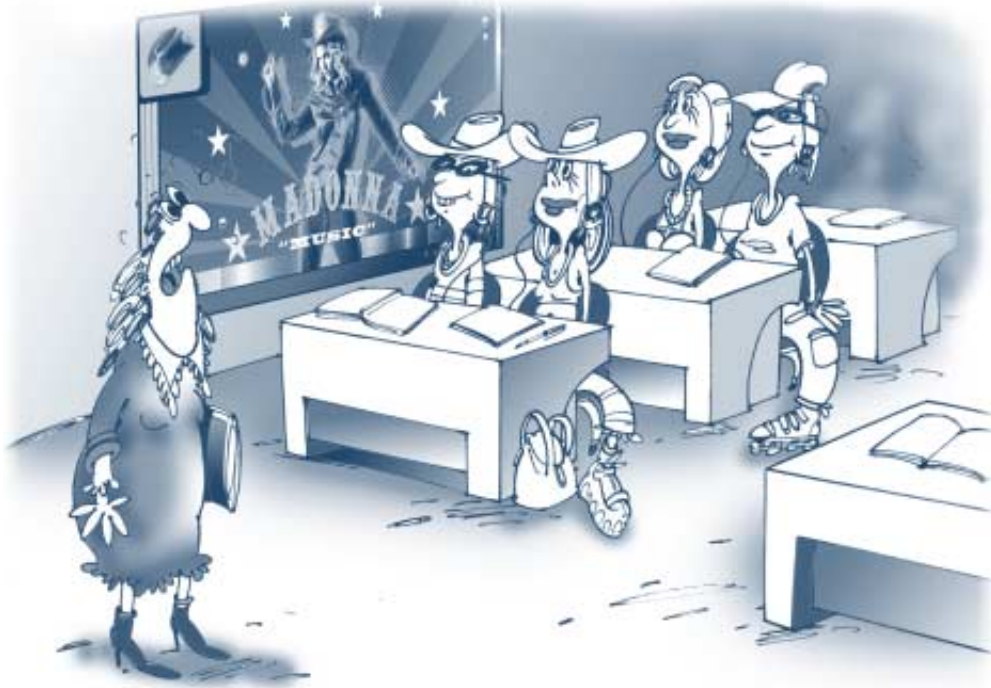
Алина Соляр, Ольга Павлова,
ученицы 11-го класса
88-ой Рижской средней школы.

по заслугам, то можно продолжить свою деятельность во благо святой цели.

Далее следует учитель литературы, у которого в классе на стене висит портрет Пушкина, на который он молится и заставляет молиться других. Как начинающий модельер и визажист, вы можете внести некоторые стильные изменения в устоявшийся имидж поэта. Думаем, панковский гребень сиреневого цвета и кольца в носу у любого писателя приятно поразят учителя и заставят его задуматься над собственной внешностью. И он тут же начнет искать молодое дарование в поисках совета. Скоро к учителю литературы присоединится учитель физики, физика которого после короткого замыкания, устроенного вами, приобретет оригинальную форму и цвет. Но мы думаем, их безнадёжные поиски не увенчаются успехом, ведь гении, (читай — "Вы") так скромны, так скромны... Осталось порадовать биологичку, на уроке которой можно устроить изучение внутренних органов принесенной лягушки. Тут же выяснится, что училка в книгах их только и видела...

Вот так вот вы приготовите ваших учителей к экзаменам. А теперь приступим к главному. После проведенных мероприятий учителя, конечно же, достанут вам все экзаменационные ответы, но все-таки стоит подстраховаться. Если ты навороченный мальчик/девочка с шестисотым "мерсом", то у тебя обязательно найдется мобильник, который будет связующим звеном с сильными мира сего, то бишь — с отличниками. Села батарейка — не беда. Недаром же умные люди придумали азбуку Морзе. Стук по парте можно сплести на стук зубов и дрожь в коленках.

Поможет тоже взятая напрокат подзорная труба... вот все, что вам придется сделать за весенние месяцы, если в течение всего года вы гоняли голубей, строили глазки проходим, а за уроки вас даже папа дубиной не мог загнать. Учиться надо было, а не Ваньку валять. Раз все учебное время проотдыхали, значит, пришла пора поработать. А уж как вам изворачиваться придется — это уже ваши проблемы. Вот еще совет: если все так плохо, и не спасают ни шпоры, ни бомбы, то закосите под сумасшедшего, благо притворяться почти не придется, ну разве что чуть-чуть. С подвыванием побегайте на корточках вокруг учителя и оттяпайте у него полштанины. Если, конечно, это не ваше естественное состояние, то учителя обратят внимание на изменения в вашем поведении и примут соответствующие меры. Вот только неизвестно, что лучше — в школе экзамены сдавать, или с "Наполеоном" в известном заведении в карты играть... ☑

— Sastādīsim ķīmisko sviestmaizīti!
— Tagad hlors ar magniju stāsies intīmās attiecībās...

— Man jūs visi esat līdz brošai!
(ķīmijas skolotāja)

— Man viss ir līdz uzacīm...
— Es jūs visus izsmērēšu gar sienām!
— Vai man jums, zirga bērniem, viss būtu priekšā jālasa?
(angļu valodas skolotāja)

Tā runā skolotāji

— Ko tu smaidi, kā ola majonēzē?
— Es jau jums 77. reizi atkātoju, ka jūs sēžat kā papagaiļu biedrībā!
— Ieslēdz gaismu, citādi neko nevar dzirdēt!
(vēstures skolotāja)

Dana Volkova,
11. klases skolniece

Konkurss noslēdzies

Paldies visiem, kuri piedalījās asprātīgāko parakstu gudrošanas konkursā. "Tilts" saņēma visdažādākos atbilžu variantus, atbildot uz attēlā redamās dāmas jautājumu: "Ko tu viņam pateici?", piemēram,

- "Mazais, vai tev uz skolu nemaz nav jāiet?"
- "Prasīju, vai tiešām viņš ir zilais..."
- "Es tikai viņam pajautāju, no kurienes tu esi"
- "Lai uz šejieni vairs nebrauc. Šis ir privātpašums"
- "Pateicu, ka tu būsi viņa ligava un dosies kāzu ceļojumā"
- "Es viņam tikai parādīju šo pirkstu..."
- "Neko sevišķu, tikai to, ka tev ir vēl divas māsas"
- "Es jau neko nepaspēju pateikt..."
- "Pateicu, lai atved jaunu sievu, vecā jau apnikusi"
- "Tikai to, ka viņam apspīlētas biksītes..."

Balvu šoreiz saņēms Mārtiņš Kažoks no Mārsnēniem (Mārtiņ, lūdzu zvani Liesmai uz SFL — t. 7039274!) — atbilde vienkārša un saprotama, pat mazliet tā kā dzejā, ar atskaņām: "Lai pastaigā pa citu placi, bet viņš man uzsita zilu aci!" ☑

Veci joki jaunās skaņās

Pirmklasnieks kioskā prasa 10 paciņas cigarešu.

— Puisīt, tu taču tās nepērc sev... — pārdevēja aizdomīgi, ar cerību balsi ierunājas.

— Nē, visai klasei! — puika lepnī atbild.

Skolotāja žēlojas skolnieka tēvam:
— Jūsu dēls mani nosauca par prostitutu! Tētis paliek dusmīgs un baras:
— Skolotāja tev māca? Māca. Rūpējas par tevi? Rūpējas. Tad kāda gan tev darišana, ar ko viņa brīvajā laikā nodarbojas?

Skolotājs jautā skolniekiem:
— Nu, bērni, vai varat pateikt, kāpēc zeme griežas?
— Tāpēc, ka par daudz iedzer un neuzkož, — atbild Jānītis.

Pēcpusdienā skolas direktora kabinetā ienāk Jānītis un saka:
— Uz redzēšanos, direktor!
— Jānīt, tu taču jau divas reizes no manis šodien atvadījies!
— Tiešām? Ziniet, tas ir tik patikami, ka nenoturējos un ienācu vēlreiz.

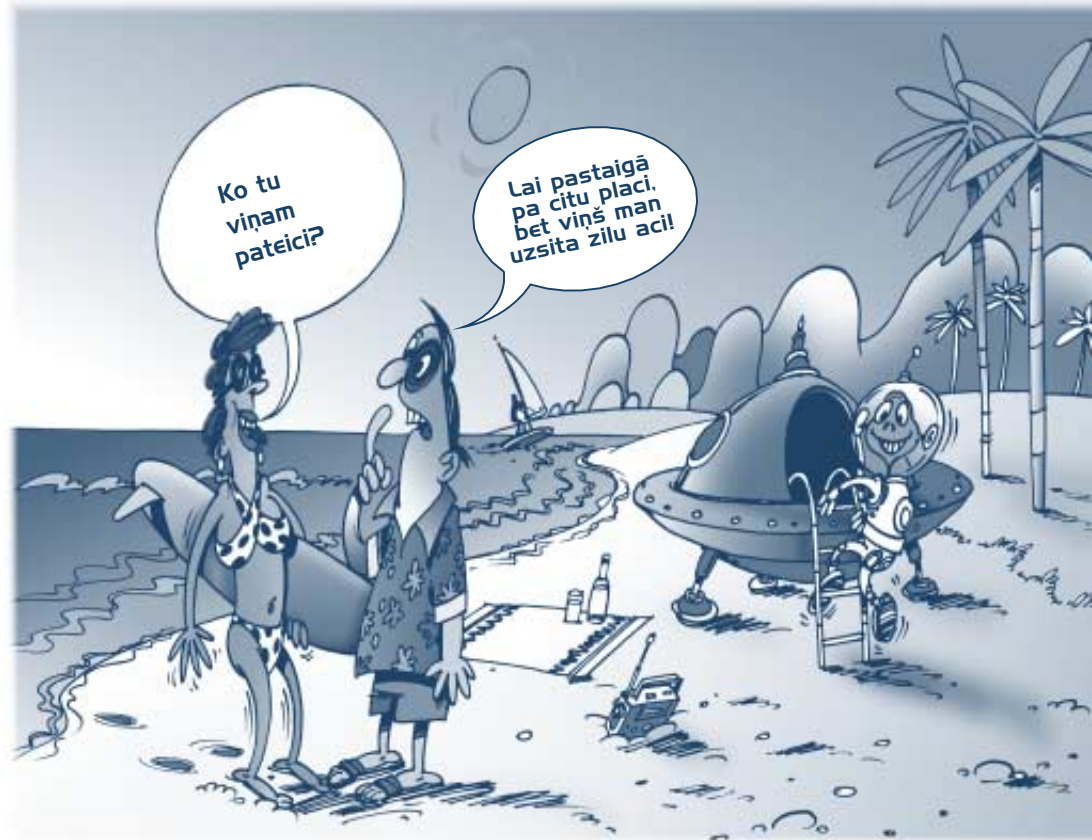
Pie "biezā" atsķrien dēlēns un saka:
— Tēt, Jānītis dabūja pneimoniju!
— Nekas, nekas, dēliņ, es tev arī dabūšu. Un vēl "krutāku"!

Pa mežu iet Vinnijs un Siventīņš. Pēkšņi Vinnijs pagriežas un iesit Siventīņam pa zobiem. Siventīņš, asaras slaucīdams, jautā:
— Par ko?
— A ko tu ej, klusē un visādas cūcības par mani domā?

Vidusskolniece aiziet pie daktera pārbaudīt veselību.
— Isti nevaru saprast, — dakteris saka. — Vai nu jums ir gripa vai arī jūs esat stāvokli.
— Nu tad jau — stāvokli. Kur gan es būtu varējusi "noraut" gripu!

Karsta vasaras diena. Uz govju muguras uzsedies ods. Govs, sītot ar slapju asti, saslapina arī odu. Pielaižas otrs ods.
— Ko tu tāds slapjš?
— Eh, "izcirtu" govī un drusku nosvidu...

Anekdots atsūtīja Raivis,
8. klases skolnieks

Izdevuma nosaukums:

žurnāls TILTS

Izdošanas vieta, gads:

Rīga, 2001.

Izdevēji:

SOROSA FONDS — LATVIJA

LVAVP

Mājas lapa internetā:

<http://www.sfl.lv/tilts>

Atbildīgā par izdevumu:

Liesma Lapiņa

Redaktore:

Ilze Korņeva

Redaktores vietniece:

Lidija Čera

Mākslinieks:

Uldis Freimanis

Maketētājs:

Ints Vīkmanis

Tipogrāfija:

McĀbols

Izdevuma tirāža:

10 000

Reģistrācijas apliecības

numurs: M 00695

NĀKAMAJĀ NUMURĀ

Raiņu raibie
vasaras
piedzīvojumi

Skaistu, piedzīvojumiem bagātu vasaru
un uz tikšanos septembrī!